

13-06-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওঁম্ শান্তি

"বাপদাদা"

মধুবন

"মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোক সকলোৰে প্ৰাণাধাৰ আহিছে তোমালোকক চয়তানৰ দুখৰ পীড়াৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ, তেওঁ তোমালোকক স্বৰ্গৰ সম্পত্তি দিয়ে, তেওঁ সৰ্বব্যাপক নহয়"

*প্ৰশ্ন:- এই ৰাজযোগৰ লগত কোনটো যোগ সদায় যুক্ত হৈ আছে?

*উত্তৰ:- এই ৰাজযোগৰ লগত প্ৰজাযোগ সদায় যুক্ত হৈ আছে কিয়নো ৰজা-ৰাণীৰ লগতে প্ৰজাও দৰকাৰ। যদি সকলোৰে ৰজা-ৰাণী হয় কাৰ ওপৰত ৰাজত্ব কৰিব? সকলোৰে কয় আমি মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ম, আমি ৰাজযোগ শিকিবলৈ আহিছো। কিন্তু ৰজা-ৰাণী হ'বলৈতো বহুত সাহস লাগিব। পূৰা বল থাকিব লাগিব। পিতাৰ প্ৰতি পূৰা বলিহাৰ হ'লেহে ৰজাৰ পদ লাভ কৰিব পাৰি।

*গীত:- প্ৰীতম আন মিলো... (প্ৰীতম আহি লগ কৰা...)

ওঁম্ শান্তি। প্ৰীতমক কোনে মাতে? প্ৰীতমাক প্ৰেমিকা বা ভক্তি বোলা হয়। প্ৰেমিকক, ভগৱানক অথবা পিতাক মাতে। ইয়াত সৰ্বব্যাপকৰ জ্ঞানতো তিষ্ঠি নাথাকে। প্ৰীতমক মাতে যে আহি লগ কৰা। জীৱাত্মাসকলে নিজৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাক মাতে - অ' পৰমপিতা আহা, দয়া কৰা। স্বৰ্গততো এনেকৈ নামাতে। এয়া দুখধাম সেয়ে প্ৰীতমক মাতে। প্ৰীতম ভগৱান এজনে। ৰচয়িতা এজন। বিশ্ব অথবা সৃষ্টিৰ চক্ৰও এটাই। সন্তানসকলে জানে যে কলিযুগৰ পৰা পুনৰ সত্যযুগ হ'ব। সত্যযুগত পুনৰ এক আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাসকলৰ ৰাজ্য হ'ব। এয়া জ্ঞান নহয়নে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে প্ৰীতম কেনেকৈ আহে। শিৱ হৈছে নিৰাকাৰ। তোমালোক সকলোৰে নিৰাকাৰী আত্মা। ইয়ালৈ আহিছা চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিবলৈ। এতিয়া নিৰাকাৰ পিতা কেনেকৈ আহে। ৰাজযোগ কেনেকৈ শিকায়। কৃষ্ণইতো শিকাব নোৱাৰে। তেওঁতো সত্যযুগৰ প্ৰতিষ্ঠা কৰোতা নহয়। তেওঁক ৰচয়িতা বুলি কোৱা নহয়। সকলো জীৱাত্মাৰ প্ৰীতম এজন পৰমপিতা পৰমাত্মা ৰচয়িতা নিৰাকাৰকে কোৱা হয়। তেওঁ কয় - মোৰ জন্মদিন শিৱ জয়ন্তী পালন কৰা হয়। মোৰ জন্ম কৃষ্ণৰ নিচিনা নহয়। কৃষ্ণই কেনেকৈ মাৰ গৰ্ভৰ পৰা জন্ম লয় - সেয়াও সন্তানসকলক সাক্ষাৎকাৰ কৰোৱা হৈছে। পিতাই কয় মোৰ নাম ৰুদ্ৰও। গীতাতো আছে - এয়া ৰুদ্ৰ জ্ঞান যজ্ঞ অৰ্থাৎ শিৱই ৰচনা কৰা যজ্ঞ। তেনেহ'লে নিৰাকাৰ শিৱ সাক্ষাৎকৰলৈ আহিব লাগিব। পিতাই বহি বুজাইছে - এই গীতৰ দুটা আখৰৰ দ্বাৰা সৰ্বব্যাপকৰ জ্ঞান খণ্ডন হৈ যায়। কৃষ্ণক প্ৰীতম বুলি কোৱা নহয়। কোৱা হয় - হে ঈশ্বৰ পিতা। অ' প্ৰাণাধাৰ! কিয়নো সকলোৰে প্ৰাণৰ আধাৰ। সকলোকে চয়তানৰ দুখ পীড়াৰ মুক্ত কৰে, তেনেহ'লে তেওঁ আহিবই লাগিব। পিতাই কয় মই কল্প কল্পৰ সংগম যুগত আহো। এয়া কল্যাণকাৰী সংগম যুগ। সত্যযুগৰ পিছত দুই কলা কম হৈ যায়। এয়া সংগম যুগ উৰ্দ্ধমুখী কলাৰ যুগ, ইয়াতে বুদ্ধিৰ দ্বাৰা কাম কৰিব লাগিব। নতুনৰ কাৰণে বহুত সহজকৈ বুজায়। তোমালোকৰ পিতা নিৰাকাৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱ। তেওঁক স্মৰণ কৰা, বচ। আন সকলো গুৰু-গোসাঁইৰ মন্ত্ৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ। ভক্তি আধা কল্প ধৰি চলে পুনৰ জ্ঞানৰ উত্তৰাধিকাৰ আধা কল্প চলে। জ্ঞান তাত নাথাকে। জ্ঞান দিয়া হয় দুৰ্গতিৰ পৰা সংগতিলৈ যাবলৈ। গুৰুৰ কাম হৈছে শিষ্য অথবা অনুগামীসকলৰ গতি-সংগতি কৰা। কিন্তু তেওঁলোকে নাজানে যে গতি-সংগতি কি হয়। তেওঁলোকে গায় - সকলোৰে সংগতি দাতা ৰাম। পতিত পাৱন সকলো সীতাৰ ৰাম। সন্তানসকলে জানে যে সত্যযুগত এটাই ধৰ্ম থাকিব। সূৰ্যবংশী ৰাজ্য চলিব। পিছত ৰাম ৰাজ্য ত্ৰেতাত দুই কলা কম হৈ যাব। তাত ৰাৱণ আদি নাথাকে। কোনো উপদ্ৰৱ আদিৰ কথা নহয়। এয়া গোটেই দুনিয়া লংকা, ৰাৱণৰ ৰাজ্য। এই সময়ত মানুহ বান্দৰতকৈও বেয়া কিয়নো সকলোতে ৫ বিকাৰৰ প্ৰৱেশ হৈছে। মানুহৰ কিমান ক্ৰোধ। এজনে আনজনক কেনেকৈ মাৰে। মৰিবলৈ মাৰিবলৈ তৈয়াৰ কৰি আছে। তোমালোক সকলোৰে বিকাৰী আছিল।

এতিয়া পিতা আহি ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী বনায়। শাস্ত্ৰত কি কি কথা লিখি দিছে। এনে নহয় হনুমানৰ নেজত জুই লাগিল আৰু গোটেই লংকা জ্বলি গ'ল। প্ৰকৃততে এই গোটেই দুনিয়া হৈছে লংকা। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ কুল ভূষণ সন্তানসকলো পতিত আছিল। এতিয়া তোমালোকে মায়া ৰাৱণৰ ওপৰত বিজয়ী হৈছা। পিতাই আহি বুদ্ধিৰ তলা খুলি দিছে। বুদ্ধিবানৰ বুদ্ধি পিতা নহয়নে। মানুহে কি কি কথা শুনাই মাথা নষ্ট কৰি দিয়ে। পিতাই কয় – এয়া পুনৰ হয়। সৰ্বব্যাপকৰ জ্ঞান প্ৰথমতে নাছিল। কৈছিল পৰমাত্মা বেঅন্ত। বেঅন্ত বুলি কৈ পুনৰ তেওঁক সৰ্বব্যাপক কোৱাতো কিমান ডাঙৰ ভুল। ময়েই শিৱ, ততত্বম (তোমালোকো তেনেকুৱাই) বুলি কৈ দিয়ে। কেতিয়াবা ময়েই শিৱ, পুনৰ কেতিয়াবা ময়েই ব্ৰহ্ম বুলিও কৈ দিয়ে। পিছে এয়া ভুল হৈ যায়। ব্ৰহ্ম হৈছে থকা ঠাই। শিৱবাবা ব্ৰহ্ম তত্বত থাকে, সেইবাবে তাৰ নাম ব্ৰহ্মাণ্ড। আমি আত্মাবোৰো তাৰে নিবাসী। তেওঁলোকে পিছে শিৱক নাম-ৰূপৰ পৰা পৃথক বুলি কৈ দিয়ে, এই সকলোবোৰ বুজিবলগীয়া কথা নহয়নে। সেয়া যেতিয়া এক সত্তাহ নিয়মীয়াকৈ বুজিব তেতিয়া তেওঁলোকৰ পোচাকত জ্ঞানৰ ৰং লাগি যাব। তোমালোকে বুজাব লাগে যে তোমালোকৰ বেহদৰ পিতা আছে যাৰ দ্বাৰা ভাৰতে জীৱন মুক্তিৰ সম্পত্তি পায়। বাকী সকলোৱে জীৱনমুক্তিৰ সম্পত্তি লাভ কৰে।

পিতাই কয় – সন্তানসকল এতিয়া নাটক পুৰা হৈছে। তোমালোকৰ ৮৪ জন্ম পূৰা হৈছে। ইমান সময় চৰিত্ৰ ৰূপায়ণ কৰিলা, এতিয়া ঘৰলৈ উভতিব লাগে। পিতাই আহি আমাৰ কাৰণে ৰাজধানী স্থাপন কৰে, নিশ্চয় সংগমতে স্থাপনা হ'ব, তেতিয়াহে সত্যযুগৰ বাবে তোমালোকে সম্পত্তি পোৱা। তোমালোকক কিমান ভাল কৰ্ম শিকায়। লক্ষ্মী-নাৰায়ণে কি কৰিলে যাৰ বাবে ইমান উচ্চ হ'ল? এতিয়া তোমালোকে জানিছা যে বাবাই ৰাজযোগ শিকাই আছে। সত্যযুগত নিশিকায়। সেয়া হৈছে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য। এয়া হৈছে কল্যাণকাৰী সংগমযুগ, ইয়াত ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। পিতাই কয় – এই দেহৰ ভাব এৰা নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি মোক পিতাক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে উজুটি খাই খাই ভাগৰি গৈছা। ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকলেহে ত্ৰিকালদৰ্শী হয়। বনাওঁতা হৈছে পিতা।

স্বদৰ্শন চক্ৰও তোমালোকে ঘূৰোৱা। বিষুৱ কোনো ত্ৰিকালদৰ্শী নহয়। পিছে তেওঁলোকে বিষুৱক অলংকাৰ দি দিছে। প্ৰকৃততে ত্ৰিকালদৰ্শী তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকল হোৱা। বৰ্ণৰ বিষয়ে বুজোৱা হৈছে। টিকনি হৈছে ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণৰ। ভাৰতবাসীয়ে চিত্ৰ বনায়। টিকনি নিদিয়। ব্ৰাহ্মণ বৰ্ণ লুপ্ত কৰি দিছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা নহয়নে। তেনেহ'লে প্ৰথমে ব্ৰাহ্মণৰ টিকনিহে হ'ব লাগে। এই সময়ত সকলোৱে শূদ্ৰ। তোমালোক মুখ বংশাৱলী ব্ৰাহ্মণ হৈছা।

গীততো শুনিছা – প্ৰীতম, আহা আৰু মোক লগ কৰা... সৰ্বব্যাপকৰ কথা নহয়। এতিয়া তোমালোক প্ৰীতমাসকল প্ৰীতমৰ সন্মুখত বহি আছা। প্ৰীতমে স্বৰ্গৰ সম্পত্তি দি আছে। কিমান ভাল প্ৰীতম! কোৱা হয় – কৃষ্ণই পাটৰাণী বনাবলৈ পলুৱাই নিছিল। কিন্তু বুজি নাপায় পাটৰাণী কি বস্তু। এতিয়া তোমালোকে জানিছা স্বৰ্গৰ মহাৰাজা-মহাৰাণী হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰি আছা। এয়া ৰাজযোগ, ইয়াতে প্ৰজাযোগ যুক্ত হৈ আছে। কেৱল ৰজা-ৰাণীয়ে নহয়। সকলোৱে কয় মহাৰজা-মহাৰাণী হ'ম। আমি আহিছো ৰাজযোগ শিকিবলৈ, কিন্তু সকলোৱে মহাৰজা-মহাৰাণী নহয়। সাহসৰ প্ৰয়োজন। পূৰা বল থাকিব লাগে। ভক্তি মাৰ্গত যেতিয়া বহুত ভক্তি কৰে তেতিয়া সাক্ষাৎকাৰ হয়। শিৱৰ ওচৰত বলি দিয়ে। প্ৰকৃততে বলি দিয়াও ইয়াৰে কথা। এয়াও বুজোৱা হৈছে – গীতা, ভাগৱত, ৰামায়ণ, বেদ আদি সত্যযুগ-ত্ৰৈতাত নাথাকে। এনে নহয় যে এইয়া পৰম্পৰাৰ পৰা চলি আহিছে। এইয়া দ্বাপৰৰ পৰা চলি আহিছে। পুনৰ দ্বাপৰতে বনোৱা হ'ব। মুছলমানসকলে ৰাজ্য ল'লে, মহম্মদ গজনবীয়ে লুটিলে – এই সকলো কথা তোমালোকে জানিছা। আমিহে পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈ নিজৰ মন্দিৰ বনালো। তেনেহ'লে আমাৰ কিমান সম্পত্তি হ'ব! পাঁচ হাজাৰ বছৰ আগৰ কথা। সেয়াও আৰম্ভণিতে। পিছত ভক্তিমাৰ্গতো তোমালোকৰ কিমান সম্পত্তি থাকিব। যিসকলে হীৰা-মুকুতাৰ মন্দিৰ বনালে, তেওঁলোকৰ মহল কেনেকুৱা হ'ব। নাম কিমান উচ্চ। লক্ষ্মী-নাৰায়ণক কিমান শৃংগাৰিত ৰূপত দেখুৱায়। এতিয়া বেচেৰাহঁতৰ ওচৰত পইচা নাই। আগতে লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ

কাৰণে হীৰাৰে সকলো বনাইছিল। পিছত সকলো লুটি-পুটি লৈ গ'ল। তাত সোণৰ ইটা হ'ব, তাৰ দ্বাৰা তোমালোকে ম'হল বনাব। জ্ঞান-বুদ্ধিও ভাল হ'ব। এতিয়া বুদ্ধিহীন হৈছা, সেয়েহে কঙাল হৈ গৈছা নহয়নে। শিৱবাবা অথবা দেৱতাসকলৰ ওপৰত কিমান কলংক লগালে সেইবাবে বাবাই কয় যদা যদাহি... যেতিয়া এওঁ (ব্ৰহ্মা)ৰ শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰো তেতিয়াই ব্ৰাহ্মণ ৰচো। ব্ৰহ্মা মুখৰ দ্বাৰা ভাৰততে আহি ব্ৰাহ্মণ ৰচনা কৰো। বিলাতলৈ যাম জানো। যিজন প্ৰথম নম্বৰ পাৱন পূজ্য আছিল, এতিয়া পূজাৰী হৈছে, তেওঁৰ শৰীৰত আহো। ত্ৰিমূৰ্তি বুলি কোৱা হয়, শিৱক আতৰাই দিলে। ত্ৰিমূৰ্তি ব্ৰহ্মাৰতো একো অৰ্থই নাথাকে। বাবাই কয় – কল্প কল্প সংগমত এই শৰীৰত আহি তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলক ৰচনা কৰো। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণীসকলৰ এয়া সৰ্বোত্তম যুগ। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰৰ কোলাত আছা। ঈশ্বৰ বাবাৰ পৰা বেহদৰ সম্পত্তি লোৱা। এইটো জানা যে তেওঁকেই স্মৰণ কৰি কৰি আমি তেওঁৰ ওচৰলৈ গুচি যাম। কোৱা হয় যে অন্ত সময়ত যিয়ে স্ত্ৰীক স্মৰণ কৰে... যেনেকুৱা স্মৃতি তেনেকুৱা জন্ম পোৱা যায়। এয়া হৈছে অন্তিম সময়। তোমালোকক পিতাই বহি বুজাই আছে। এই সময়ত মোক পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। দেহী (আত্মা) অভিমানী হোৱা, অশৰীৰী হোৱা। নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰি মোক পৰমপিতা পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰা। এঠাইতে (নেষ্ঠাত) বহিব নালাগে। সন্তানসকলেতো চলোতে-ফুৰোতে, উঠোতে-বহোতে পিতাক স্মৰণ কৰা নহয়নে।

বেহদৰ পিতাই কৈছে – সকলোৰে পৰা বুদ্ধিযোগ আতৰাই কেৱল মোক স্মৰণ কৰা। ইয়াতে মেহনত হয়। তোমালোকে ৮৪ জন্ম ল'লা এতিয়া এয়া অন্তিম জন্ম। তোমালোক পিতাৰ হোৱা বাবে তেওঁ কিমান মিঠা নাম দিয়ে। বাবাই বাৰ্তাবাহকৰ দ্বাৰা নাম পঠায়। তাত বহুত ভাল ভাল নাম হ'ব। তথাপিও কল্পৰ আগতে যি নাম আছিল সেয়াই হ'ব। সৰ্বব্যাপকৰ অৰ্থও বুজাব লাগে। সকলো ভক্ত ভগৱান হ'লে পিছে তেওঁলোকে কি পাব? একো নাপায়। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় কোলাত আছা। ঈশ্বৰীয় কোলাৰ পৰা তোমালোকে ব্ৰাহ্মণ হোৱা, শূদ্ৰ বৰ্ণ শেষ হ'ল। এই বৰ্ণবোৰ হৈছে তোমালোক ভাৰতবাসীসকলৰ বাবে। তোমালোকে জানিছা শূদ্ৰ বৰ্ণৰ পৰা স্থানান্তৰিত হৈ ব্ৰাহ্মণ ধৰ্মলৈ আহিছা। ব্ৰাহ্মণ-ব্ৰাহ্মণী তেওঁলোকে হ'ব যিসকলে কল্পৰ আগতে হৈছিল। বৃক্ষ জোপা বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। কিমান ভাল ভাল কথা সন্তানসকলক শুনোৱা হয়। কিন্তু মায়াৰ ধুমুহা লাগিলে ভাল ভাল সন্তানসকলো বাগৰি পৰে। যুদ্ধ নহয় জানো। তোমালোক সৰ্বশক্তিমানৰ সন্তান কিন্তু মায়াও কম নহয়। আধা কল্প ৰাৱণৰ ৰাজ্য। এই সময়ত মায়াও তীব্ৰ বেগেৰে বগৰাবলৈ বিচাৰিব, ইয়াকে ধুমুহা বুলি কোৱা হয়। হনুমানৰ উদাহৰণ আছে নহয়। তোমালোকৰ ওচৰত যিমান মায়াৰ ধুমুহা নাহক কিন্তু বাগৰি পৰিব নালাগে। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে। যিমান শক্তিশালী হ'বা সিমান মায়াই জোৰেৰে আক্ৰমণ কৰিব। চাব - লায়ক হয় নে নহয় ? কয় – বাবা আমি মুখ ক'লা কৰি দিলো। মুখ ক'লা হ'ল, বচ, বুদ্ধিত তালা লাগি যাব। ধাৰণা নহ'ব কিয়নো বাবাৰ কলংক আনিল। লৌকিক পিতায়ো (সন্তানক) কয় তুমি কূল কলংকিত হোৱা। বাবাই বুজাইছে – তোমালোক কেতিয়াও কূল কলংকিত নহ'বা। পিতা পৰমধামৰ পৰা আহিছে তোমালোকক পঢ়াবলৈ। ভগৱানে কৈছে – মই ৰজাৰো ৰজা বনাবলৈ আহিছো। ৰাজধানী নিশ্চয় স্থাপন হ'ব। এই সময়ত তোমালোক যিমান ব্ৰাহ্মণ হৈছা সিমান আছিল আৰু সিমান হ'ব।

সন্তানসকলে মনত ৰাখিব লাগে যে পাৰলৌকিক বাবাৰ কোনো পিতা নাই। তেওঁ হৈছে সৰ্বোচ্চ জ্ঞানৰ সাগৰ, মনুষ্য সৃষ্টিৰ চৈতন্য বীজৰূপ, পতিত-পাৱন, দয়াশীল, জ্ঞানৰ সাগৰ, আনন্দৰ সাগৰ। তেওঁৰ ওপৰত কল্যাণ কৰোতা কোনো নাই। তেওঁ নিজেই পিতা, শিক্ষক আৰু সংগ্ৰহ। বেহদৰ পিতাৰ ঘৰত তোমালোকে পিতাৰ সন্মুখত বহি আছা। এয়া হৈছে ঈশ্বৰীয় কুটুম্ব। বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকিব। ৮৪ৰ চক্ৰও বুদ্ধিত মনত আছে। আমিহে দেৱতা হৈ ইমান জন্ম, আমিহে ক্ষত্ৰিয় হৈ ইমান জন্ম... আকৌ আমি দেৱতা হ'ম। মায়াই দুখধাম বনায়। পিতাই আহি সুখধাম বনায়। কিমান সহজ। খুব পুৰুষাৰ্থ কৰা উচিত। এতিয়াৰ পুৰুষাৰ্থ কল্প কল্প কাৰণে তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থ হৈ যাব। ক'বা কল্প কল্পান্তৰ আমি এনেকুৱা পুৰুষাৰ্থ

কৰি আহিছো। মম্মা-বাবায়ে পুৰুষাৰ্থ কৰে। এওঁলোকে আকৌ পূজ্য দেৱী-দেৱতা লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হ'ব। শ্ৰীমতৰ আধাৰত আমি শ্ৰেষ্ঠতকৈ শ্ৰেষ্ঠ হওঁ। অচ্ছা!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-**

- (1) এই অন্তিম সময়ত এজন পিতাকেই স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাস কৰিব লাগে। অশৰীৰী হ'ব লাগে।
- (2) কেতিয়াও কূলৰ কলংক হ'ব নালাগে, মায়াৰ ধুমুহাত অস্থিৰ হ'ব নালাগে। সদায় হৰ্ষিত হৈ থাকিব লাগে।

*বৰদান:- যুগ্ম (combined) ৰূপধাৰী হৈ সেৱাত খোদাৰ যাদুৰ অনুভৱ কৰোতা খোদাৰ সহায়ক হোৱা।

নিজকে কেৱল সেৱাধাৰী নহয় ঈশ্বৰীয় সেৱাধাৰী বুলি ভাবি সেৱা কৰা। এই স্মৃতিৰে স্মৰণ আৰু সেৱা একেলগে স্বতঃ যুক্ত হৈ যাব। যেতিয়া খোদাক সহায়কৰ পৰা বেলেগ কৰি দিয়া তেতিয়া অকলশৰীয়া হোৱা বাবে সফলতাৰ লক্ষ্যস্থান দূৰত দেখা দিয়ে, সেইবাবে কেৱল সহায়ক নহয়, কিন্তু খোদাৰ সহায়ক হওঁ – এইটো শিৰোনাম সদায় স্মৃতিত থাকিলে তেতিয়া সেৱা স্বতঃ খোদাৰ যাদুৰে ভৰি যাব আৰু অসম্ভৱো সম্ভৱ হৈ যাব।

*গ্লোগান:- কৰ্মযোগী হ'বলৈ হ'লে কমল আসনধাৰী (অনাসক্ত আৰু স্নেহী) হোৱা।

!!ওঁম্ শান্তি!!

***